

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

Başlarken

Merhaba! Bu benim hikâyem. Bu zamana kadar hep başkalarının hikâyelerini anlattım. Şimdi sıra kendi hikâyemde. Editörlük atölyesinde eğitimci Mustafa Dedeler'in hikâye ödeviyle zihinlerde oluşmaya başladım. Atölyede hem kitabın nasıl hazırlandığını merak edenlere hem de yayıncılığa yeni başlayanlara rehber olabilecek bir kitap hazırlanabileceği fikri ortaya çıktı. Bu fikrinden dolayı kendisine sayfalarım adedince teşekkür ediyorum. Burada, elinize kitap olarak gelene kadar ki süreçte, başımdan geçen maceraları anlatacağım.

Trabzon'dan başlayıp İstanbul'a uzanan hikâyem, daha sonra yedi kıtaya yayıldı. Birçok ülke, şehir, ilçe, belde ve köy gezerrek adeta Evliya Çelebi ile boy ölçüştüm. Bu başarıyı, üzerimde emeği geçenlere borçluyum. Her kitaba olduğu gibi bana da onlarca kişi emek verdi.

Beni kaleme aldığı için yazarıma, kitap hâline getirdiği için editörüme, tashih ettikleri için musahhihlerime, hikâyelerimi resmettiği için çizerime, tasarımı yapıp baskıya hazırladığı için grafikerime, baskımı yaptığı için matbaa ustalarıma, okurlarımla buluşturduğu için kitapçılara; ayrıca beni otobüste, trende, vapurda, uçakta kısacası her yerde elinden düşürmeyen okurlarıma, kelimelerim adedince teşekkür ediyorum.

Kendimi bazen sıcak bir aile ortamında, bazen de bir çocuğun elinde koştururken buldum. Siz kıymetli okurlarımı, sayfalarımı çevirirken yeni bir maceraya kapı arayan hikâyelerimle baş başa bırakıyorum.

*Kendimi bazen
sıcak bir aile
ortamında,
bazen de bir
çocuğun elinde
koştururken
buldum.*

Yazar Hikâyesi

*“Ben her şeyden, en
ehemmiyetsiz bir fıkradan, bir
cümleden bir hikâye, koskoca bir
roman çıkarabilirim.”*
Ömer Seyfettin

Tohum Toprađa Düřtü

Sođuk hava, kış mevsiminin geldiğini haber veriyordu. Günlerdir bulutların ardına saklanan Güneř, "İşte ben geldim!" dercesine etrafa ışıltı saçıyor, soğuğu bir nebze olsun kırıyordu. Uzun zamandır Güneř'e hasret kalan insanlar, Trabzon'un Boztepe Mahallesi'ndeki bir çay bahçesine akın ediyordu. İçlerini ısıtan çaylarını yudumlarırken, bir yandan da şehri kuş bakışı seyretmenin keyfini çıkarıyorlardı.

Birkaç çocuk, etrafı ağaçlarla çevrili yoldan ilerliyordu. Ben ve arkadaşlarım hakkındaki konuşmaları dikkatimi çekti. Sebebini bilmediğim bir heyecana kapılıp onları takip etmeye başladım. Öğrencileri dinleyip hâl ve hareketlerini anlamaya

çalışıyordum. Bir maceranın içine girdiğimi hissediyor, kalp atışımı hızlandıran merakımı dizginlemeye çalışıyordum. Heyecanımı bir kenara bırakıp sessizce olup biteni seyredecektim. Taşlı yolda biraz ilerledik. Daha sonra büyük sarıçam ağaçlarının arasındaki dört katlı bir okula geldik. Bu okulun her katı farklı renklerdeydi ve muhteşem bir mimariye sahipti.

Öğrenciler önde, ben arkada okula girdik. İçeri girerken tabelasında Fatih Sultan Mehmet İlkokulu yazdığını gördüm. Okulun içi de en az dışı kadar güzeldi. Duvarlarındaki motive edici sözler, içeriye girenlere kibar bir şekilde, "Hoş geldiniz!" der gibiydi. Huzur ve bir yuva sıcaklığını hissettiren bu okulu incelerken, neredeyse takip ettiğim çocukları kaybediyordum. Peşleri sıra koşup onlarla birlikte üçüncü kata çıktım. Turkuaz renkli koridorda ilerleyerek 4/A sınıfına girdik.

Sınıfta en az yirmi öğrenci vardı. Arka sıralarda boş bulduğum bir yere usulca oturdum. Sınıfta konuşulanları pürdikkat dinlemeye başladım. Duyduğuma göre